

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. M. Š.**
zastoupeného advokátem Mgr. Filipem Jakovidisem
sídlem Bohumínská 1553, 735 32 Rychvald

proti
žalovanému **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2020, č. j. MSK 146239/2020, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 13. 1. 2021 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2020, č. j. MSK 146239/2020, jímž bylo k odvolání žalobce zčásti změněno a zčásti potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 30. 9. 2020, č. j. SMO/531146/20/DSČ/Dol. Žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje

písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, jehož se měl úmyslně dopustit porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 25. 10. 2018 ve 21:13 hodin v Ostravě na ulici Plzeňské v pravém jízdním pruhu (křižovatka s ul. U koupaliště) řídil osobní automobil tov. zn. BMW, RZ X, přičemž v obci úmyslně překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou na 50 km/h, přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 40 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále byla žalobci uložena povinnost k náhradě nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 6 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že správní orgány nezjistily stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Správní orgány vycházely z toho, že přestupek byl prokázán na základě znaleckého posudku ze dne 20. 2. 2020; v uvedeném znaleckém posudku byla rychlost žalobce stanovena na 90 km/h. V rámci řízení však byla rychlost žalobce stanovována celkem třikrát, a to odborným vyjádřením ze dne 24. 11. 2018, kdy byla rychlost stanovena na 91 km/h, znaleckým posudkem ze dne 20. 2. 2019, kdy byla rychlost stanovena na 90 km/h a znaleckým posudkem, kdy byla rychlost stanovena na 89,32 km/h. Žalobci není zřejmé, z jakého důvodu vzal správní orgán za prokázanou rychlost ve výši 90 km/h, kdy oba znalecké posudky byly zpracovány znalci z totožného oboru a nebylo v možnostech správního orgánu kvalifikovaně rozhodnout, který z těchto posudků je správný. Správní orgán překročil meze zákonné diskrece, neboť mu nepřísluší posuzovat spolehlivost metod měření rychlosti a pravdivostní hodnotu vypočtených rychlostí. Navíc žalovaný v předchozím zrušujícím rozhodnutí uložil vypracování revizního posudku, ale poté, co tento nebyl zpracován, změnil názor a aproboval jiný postup prvostupňového orgánu. Za znak svévole označil žalobce to, že žalovaný uvádí, že „nabyl přesvědčení“, že soudní znalec se zabýval posouzením všech relevantních okolností; správní orgán však nemůže rozhodovat na základě nabytí přesvědčení, ale na základě hodnocení všech v řízení provedených důkazů. Znalec Munk, který zpracoval posudek ze dne 20. 2. 2019, uvedl, že se „v podstatě shodl“ se závěry druhého znalce a v rychlostech se „technicky jedná o zanedbatelné rozdíly“. Rozdíl v rychlostech o 0,68 km/h však má zásadní vliv na právní kvalifikaci a možnost vůbec udělit trest zákazu činnosti. Správní orgány se měly přiklonit k nejnižší zjištěné hodnotě. V projednávané věci tak závěr správních orgánů není dostatečně důkazně a argumentačně podložen.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23. 3. 2021 uvedl, že ve správním řízení si správní orgán nejprve opatřil odborné vyjádření znalce Munka, a následně též znalec zpracoval znalecký posudek. V odvolacím řízení žalobce předložil znalecký posudek znalce Žídky. S ohledem na existenci dvou znaleckých posudků s odlišným závěrem žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil a uvedl, že k doplnění dokazování se „nabízí revizní posudek“, avšak výslovně jeho zpracování nepřikázal. Správní orgán prvního stupně následně vyslechl oba znalce a přesvědčivě na str. 12-14 svého rozhodnutí zdůvodnil, proč se přiklonil k závěrům znalce Munka. Ze strany správního orgánu se nejedná o činění odborných závěrů, ale o hodnocení důkazů. Nadto správní orgány disponují určitými odbornými znalostmi. Hodnocení důkazů pak žalovaný doplnil na str. 8-10 napadeného

rozhodnutí. Znalec Munk (na rozdíl od znalce Žídky) vycházel z úplných podkladů a použil k výpočtu rychlosti vícero vzájemně se doplňujících metod. Metoda výpočtu rychlosti pouze z videozáznamu určením dráhy ujeté za daný čas, kterou jako jedinou použil znalec Žídek, byla vzhledem ke špatné kvalitě záznamu v noci, za deště a umělého osvětlení shledána – i na základě vlastní výpovědi samotného znalce – nepřesnou, a tudíž nepoužitelnou. Skutkový stav byl proto zjištěn bez důvodných pochybností. Pokud by soud tento názor nesdílel, navrhl žalovaný z opatrnosti provedení důkazu revizním posudkem v soudním řízení.

IV. Posouzení věci soudem

4. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: Dle Oznámení přestupku Policie ČR ze dne 13. 11. 2018 se žalobce měl dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f), bod 2 zákona o silničním provozu tím, že dne 25. 10. 2018 ve 21:13 hodin jel po ul. Plzeňské od ul. 28. října k ul. Ruské v pravém jízdním pruhu rychlostí zjevně vyšší než 50 km/h, přičemž do něj narazila řidička D. V., která mu nedala při vyjíždění z ul. U Koupaliště přednost v jízdě. Žalobce měl za léta 2009-2018 pět záznamů o přestupku. Prvostupňový orgán si vyžádal odborné vyjádření od Ing. Munka, který z videozáznamů a fotodokumentace stanovil rychlost jízdy žalobce před nehodou v rozmezí 91-108 km/h. Řízení o přestupku bylo zahájeno doručením oznámení ze dne 11. 12. 2018. Dne 8. 1. 2018 proběhlo ve věci ústní jednání, kde žalobce zpochybnil přesnost odborného vyjádření. Následně byl ustanoven Ing. Munk znalcem k podání znaleckého posudku ve věci. Znalecký posudek č. 1217/19 byl vypracován 20. 2. 2019; znalec dospěl k závěru, že vozidlo žalobce jelo před nehodovým dějem rychlostí nejméně 90 km/h. Dne 9. 9. 2019 byl u ústního jednání znalecký posudek proveden k důkazu. Žalobce vznesl proti znaleckému posudku dne 30. 9. 2019 písemné námitky. Dne 24. 10. 2019 proběhlo ústní jednání, jehož se zúčastnil znalec, který uvedl, že rychlost 90 km/h byla uvedena jako minimální po zohlednění veškerých nepřesností měření či záznamu. Vyšší rychlost byla možná až do hodnoty 112 km/h. Žalobce uvedl, že hodlá předložit znalecký posudek zpracovaný na jeho náklady. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 28. 11. 2019, č. j. SMO/649202/19/DSČ/Dol, byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 25. 12. 2019 odvolání. V odvolacím řízení předložil znalecký posudek Ing. Ivo Žídky č. 2523-2/20 ze dne 10. 1. 2020, který uzavřel, že vozidlo žalobce projelo snímaným úsekem rychlostí 89,32 km/h. Žalovaný rozhodnutím č. j. MSK 13323/2020 ze dne 24. 2. 2020 prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k novému projednání a rozhodnutí; důvodem byla potřeba doplnění dokazování za účelem zjištění nezpochybnitelné nejnižší rychlosti vozidla řízeného žalobcem před nehodovým dějem, kdy rychlost 90 km/h je hraniční hodnota mezi dvěma přestupky. Žalovaný uvedl, že v rámci doplněného dokazování „se nabízí revizní posudek“. Prvostupňový orgán nařídil dne 8. 9. 2020 ústní jednání, k němuž byli předvoláni i znalci Žídek a Munk. Znalec Žídek uvedl, že vycházel při zpracování posudku ze scénových fotografií; poukázal na to, že fotogrammetrie je závislá na kvalitě snímků; uvedl, že nezná toleranci kamery. Zakřivení jízdních pruhů nebral v úvahu, neboť je malé. Výpočet provedl dle přesné dráhy a fixního času, uvedeného na snímku. Toleranci časové korespondence času a snímku na kameře nedovedl z podkladů vyhodnotit, ani zjistit. Znalec Munk uvedl, že se v podstatě s druhým znalcem shodli, kdy vzhledem k přesnostem výchozích údajů se jedná o technicky

zanedbatelný rozdíl. Na svém závěru o minimální rychlosti setrval. Žalobce následně navrhl vypracování revizního posudku. Tomu prvostupňový orgán nevyhověl, a rozhodnutím ze dne 30. 9. 2020 opětovně uznal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, kdy uzavřel, že žalobce řídil vozidlo rychlostí 90 km/h. Žalobce reagoval odvoláním (a podnětem k provedení přezkumného řízení). Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí zčásti změněno a zčásti potvrzeno; skutková zjištění a uložené tresty zůstaly nezměněny.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
6. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
7. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
8. Podstata žaloby spočívá v žalobcově přesvědčení, že správní orgány nemohly vycházet z toho, že jel nejméně rychlostí 90 km/h, jestliže jeden ze dvou znalců dospěl k závěru, že nejnižší rychlost mohla být toliko 89, 32 km/h. Pokud žalobce uváděl, že mu není zřejmé, na základě čeho správní orgány vzaly za podklad svého rozhodnutí závěry jednoho znalce, a druhého nikoli, pak soud uvádí, že správní orgány toto velmi podrobně vysvětlily na str. 12-14 prvostupňového a str. 8-10 napadeného rozhodnutí. Věcně úvahy správních orgánů žaloba nerozporuje, proto na tyto úvahy soud bez dalšího odkazuje a plně se s nimi ztotožňuje. Správní orgány podrobně vysvětlily, že znalecký posudek, který vzaly za základ svého rozhodnutí, vycházel z úplnější sady podkladů, než posudek žalobcův, hodnota rychlosti byla stanovena nejen na základě nekvalitního videozáznamu, jako tomu bylo u znaleckého posudku předloženého žalobcem, nýbrž i na základě uznaného postupu při analýze nehodového děje na základě stop zanechaných na vozovce a poškozených automobilech. Toto jsou úvahy, k nimž jsou správní orgány plně odborně kompetentní, neboť se jedná o hodnocení rozsahu použitých podkladů a metodologie, podle níž byly vyhodnoceny. Žalobce sice akcentoval, že oba znalci mají tutéž specializaci, což je nesporné, nicméně správní orgány přesvědčivě zdůvodnily, proč nejsou oba posudky rovnocenné, jak shora uvedeno. Pokud žalobce namítal, že žalovaný ve svém prvním rozhodnutí navrhoval vypracování revizního posudku a od toho posléze upustil, pak žalovaný zdůvodnil, proč tak učinil, a soud na jeho zdůvodnění plně odkazuje. Navíc zdůrazňuje, že žalovaný nezavázal prvostupňový orgán k provedení revizního posudku, pouze takový postup zmínil jako postup, který se za dané situace nabízí; nezaložil tak žádné legitimní očekávání, že revizní posudek bude zpracován. Pokud žalobce kritizuje žalovaného, že rozhodl, neboť „nabyl přesvědčení“, pak soud uvádí, že se nejedná o svévolnou úvahu žalovaného, nýbrž o úvahu podrobně zdůvodněnou. Ze strany žalobce se naopak jedná o vytržení určité formulace z kontextu. Žalovaný totiž „nabyl přesvědčení“

až po řádném zhodnocení všech důkazů. To, že závěry znalců se podstatně neliší, je dáno právě tím, že oba znalci vycházeli z týchž podkladů a postupovali obdobným způsobem, avšak znalec přibráný správním orgánem měl úplnější podklady a ke svému závěru dospěl na základě komplexnější, resp. vícedruhové analýzy těchto podkladů. V dané věci tedy nevznikla správním orgánům pochybnost o skutkovém ději, a vůbec se proto neotevřel prostor pro uplatnění zásady *in dubio pro reo*.

V. Závěr a náklady řízení

9. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
10. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 29. 9. 2022

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce